

БОЙКІВЩИНА

НАРОДНИЙ ЧАСОПИС ТУРКІВЩИНИ

№13 (1726) П'ЯТНИЦЯ, 1 квітня 2022 РОКУ

ВУЛИЦЮ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ ТАКИ РЕМОНТУВАТИМУТЬ

Пригадуємо, як наприкінці минулого року несприятливі погодні умови (випав сніг) не дозволили завершити ремонт вул. Січових Стрільців в м. Турка. Як наслідок, зазнало руйнації дорожнє покриття, де було зрізано шар асфальту. Та й тротуари залишилися частково не облаштованими. Але, схоже, що невдовзі на цій ділянці дороги таки вдасться завершити ремонтні роботи. Сесія Турківської міської ради виділила 4 млн.775 тис. грн. на програму «Сільські дороги», з перехідних коштів, які на кінець 2021 року становили 14 мільйонів гривень. Один мільйон гривень з цієї суми планують витратити на закупівлю гравію, решта – на завершення ремонту. До того ж, депутати виділили 600 тисяч гривень на завершення реконструкції сквера на площі Ринок та 48 тис. 400 грн. – на виплату заборгованості ВАТ «Агросервіс» – за проведений в минулому році ремонт дороги в с. Ісаї.

Щоправда, профінансувати ці видатки наразі не можна. Згідно постанови Кабінету Міністрів, казначейство проводить фінансування лише захищених статей (заробітна плата, нарахування на неї, енергоносії) та деякі інші видатки, що пов'язані з війною та внутрішньо переміщеними особами.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

Сердечно вітаю із 17-річчям, яке відзначала 27 березня, Софію Володимирівну Федак. Бажаю міцного-міцного здоров'я, здійснення мрій, миру, благополуччя, Божої ласки і опіки на довгій життєвій стежині.

З днем народження, зі святом!

Хай кохання живе в хаті,
Друзі будуть в тебе вірні,
А здобутки – лиш стабільні!

Щоб здоров'я було класним,
Небо над тобою ясным.
Побажання всі – здійсненні,
Мрії всі – благословенні!

Прокуратура України здійснює процесуальне керівництво щодо встановлення злочинів, вчинених збройними силами російської федерації під час повномасштабного вторгнення на територію України. Для фіксації злочинів та визнання потерпілих осіб прокуратура просить внутрішньо переміщених осіб, які постраждали від агресії або стали свідками вчинення військових злочинів проти цивільного населення чи цивільної інфраструктури, звертатися за телефоном 0968748208 або за адресою – м. Турка, вул. Молодіжна, 19/а.

Відділ освіти, культури і туризму Турківської міської ради та об'єднана територіальна організація профспілки працівників освіти і науки щиро і сердечно вітають із золотим ювілеєм, який відзначатиме 4 квітня, бухгалтера централізованої бухгалтерії Любу Романівну Зубрицьку і бажають шановній ювілярці міцного здоров'я, удачі, благополуччя, добра, радості, миру. Нехай тепло і затишок завжди наповнюють Ваш дім, хай сонячне світло зігриває в будь-яку погоду, а бажання виконуються при одній лиш думці про них.

В честь ювілейного Вашого дня,
Від нас – найкращі наші слова.
Бажаєм здоров'я, многая літ!
Хай довгим і сонячним буде весь вік.
Хай злагода буде, хай буде любов,
Хай тисячу раз повторяться знов
Хороші, святкові і пам'ятні дні.
Хай Бог помагає завжди у житті!

Дорогого чоловіка, тата, дідуся і прадідуся, свата Михайла Пилиповича Семеніва, жителя с. Нижнє Висоцьке, з 80-річчям щиро і сердечно вітають дружина Олена, дочки Наталя, Маріанна, син Олександр, зяті Юрій, Андрій, невістка Галина, внуки – Микола з дружиною Вікторією і сином Назарчиком, Ліля, Андрій з дружиною Соломією, Роман, Анна-Софія, Тимофійко та Юрій, а також свати з Верхнього Висоцького.

Від щирого серця і душі хочемо побажати Вам залишатися бадьорим духом і добрим серцем. Бажаємо Вам щастя, добра, зустрічати новий день з оптимістичним настроєм та добрими ідеями, збирати за святковим столом всіх рідних і близьких людей, ніколи не сумувати і випромінювати щастя. Мирного неба нам усім!

Літа ціли не просто цвітом,
А проростали у труді.

Дорослими вже стали діти,
А Ви душою молоді.
Хай щастя панує у Вашому домі
І радість у ньому живе.
Здоров'я міцного і щирої долі
Хай Бог посилає і Вас береже!

ОТРИМАЮТЬ КОМПЕНСАЦІЮ

Ті, що прийняли внутрішньо переміщених осіб

Кабінет Міністрів України передбачив компенсацію громадянам, які безкоштовно прийняли на тимчасове проживання осіб з регіонів, де ведуться бойові дії. Щоб отримати компенсацію, потрібно звернутися у центр надання адміністративних послуг, за адресою м. Турка, вул. Січових Стрільців, 62 (перший поверх міськради, каб. №12). Це стосується тих, що мешкають у місті. Для громадян, які проживають у сільській місцевості, необхідно звернутися до старостів. Перше, що потрібно зробити до 5 квітня 2022 року, – написати відповідну заяву.

Для оформлення компенсації з собою потрібно мати такі документи: паспорт, ідентифікаційний код та свідоцтва про народження дітей внутрішньо переміщених осіб, а також банківські реквізити власника помешкання, який отримує кошти. У заяві кожен з тимчасово переміщених має поставити особистий підпис.

Згідно роз'яснення, відшкодування витрат за тимчасове проживання ВПО буде відбуватися не раніше, ніж з дня звернення. Про це повідомили у Турківській міській раді.

Тел. для довідок: 03-269 3 -13-29.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

У перший день квітня святкує свій 70-річний ювілей жителька с. Нижня Яблунька Мирослава Андріївна Сливар. З нагоди дня народження дорогу і турботливу матусю, найкращу у світі бабусю сердечно вітають сини Руслан і Андрій, невістки Надія та Наталя, онучки Софія і Марія.

Дороженька наша ювілярко! У цей прекрасний день ми хочемо привітати Вас з найкращим святом на землі – із днем Вашого народження! І хочемо сказати Вам, що любимо Вас усією душею і серцем, адже Ви єдина і неповторна. Ви наймиліша, найгарніша і найдобріша. Спасибі, рідна, за піклування, за Ваше тепло, любов, турботу про нас. Ми всім серцем бажаємо Вам здоров'я, мирного і щасливого неба над головою, Господньої опіки – на многії літа!

Нехай Господь завжди допомагає,
А Мати Божа береже від зла.
Радості земної Вам бажаєм,
А від людей – поваги і тепла.
Бажаємо миру і світлої долі,
Удачі, енергії, сили доволі.
На довгій стежині Вашої ниви
Будьте завжди Ви здорові й щасливі!

КОШТИ НА ХАРЧУВАННЯ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ

На останньому засіданні виконавчого комітету Турківської міської ради прийнято рішення виділити 97 тис. 530 гривень на харчування для внутрішньо переміщених осіб, що тимчасово проживають в Турківській гімназії ім. О. Ільницького (школа-інтернат). Окрім того, добровільні пожертви у вигляді продуктів харчування приносять для них небайдужі жителі Турки та довколишніх сіл.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНІ ОСОБИ ОТРИМАЮТЬ ПО 2 АБО 3 ТИСЯЧІ ГРИВЕНЬ ДОПОМОГИ

Міністр соціальної політики України Марина Лазебна повідомила, що внутрішньо переміщені особи, які змушені були покинути місце постійного проживання, у зв'язку з широкомасштабним вторгненням російської федерації в Україну, отримують допомогу на проживання від держави в розмірі 3000 гривень на кожну дитину або людину з інвалідністю, та у розмірі 2000 гривень на кожну іншу особу. Відповідне рішення було розроблено Мінсоцполітики та ухвалено Урядом.

Хто отримає допомогу?

Допомогу отримують люди, які перемістилися з тимчасово окупованої території у Автономній Республіці Крим і м. Севастополі, а також з територій активних бойових дій, які визначені в переліку, затвердженому розпорядженням Кабінету Міністрів України від 6 березня 2022 р. № 204, і отримали довідку про перебування на обліку внутрішньо переміщених осіб.

Допомогу автоматично, без додаткового звернення, отримують також внутрішньо переміщені особи, які станом на 1 березня 2022 року отримували щомісячну адресну допомогу для покриття витрат на проживання, в тому числі на оплату житлово-комунальних послуг, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 1 жовтня 2014 р. № 505.

«До мене були запитання, а що з тими людьми, які є «повторними» переселенцями, і змушені кидати свої домівки враз? Це люди, які вперше переїхали

через бойові дії та окупацію росією частини України протягом попередніх років, починаючи з 2014 року. Частина з них побудувала нове життя в Харкові, Бучі, Сумах, Ірпені та інших містах, які зараз опинились під вогнем ворога. І тепер ці люди переміщуються знову в безпечні місця.

Відповідаю: безумовно, вони також отримують допомогу на проживання, ми це передбачили в рішенні Уряду», - інформує Марина Лазебна.

Як надаватимуть допомогу:

Допомогу надаватимуть у таких розмірах:

- для осіб з інвалідністю та дітей – 3000 гривень на місяць,
- для інших осіб – 2000 гривень на місяць.

Виплата допомоги здійснюється через Ощадбанк на банківський рахунок (за стандартом IBAN), який отримувач вказав у заяві на допомогу.

Допомога надається щомісячно з місяця звернення на весь період введення воєнного стану плюс один місяць після його припинення чи скасування.

Слід зазначити, що особам, які звернуться до 14 квітня 2022

року, кошти будуть виплачені також і за березень.

Допомога виплачується за повний місяць, незалежно від дати звернення за її наданням та дати припинення чи скасування воєнного стану.

Виплата допомоги внутрішньо переміщеним особам не здійснюється за ті місяці, у яких вони, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 1 жовтня 2014 р. № 505, отримували щомісячну адресну допомогу внутрішньо переміщеним особам для покриття витрат на проживання, в тому числі на оплату житлово-комунальних послуг.

Як отримати?

Перше, що потрібно зробити, якщо інформації про людину ще немає у Єдиній інформаційній базі даних про внутрішньо переміщених осіб, - це стати на облік як внутрішньо переміщена особа та отримати відповідну довідку.

Заяву з наступного тижня можна буде подати через програмні засоби Порталу Дія або до структурного підрозділу з питань соціального захисту населення районних держадміністрацій, виконавчого органу сільської, селищної, міської ради або центру надання адміністративних послуг.

Слід зазначити, що довідка ВПО видається кожній особі, що перемістилася окремо. Довідку на неповнолітніх дітей можна отримати лише в структурного підрозділу з питань соціального захисту населення районних держадміністрацій, виконавчого органу сільської, селищної, міської ради або центру надання адміністративних послуг. За отриманням довідки для дитини від імені дитини може звернутися, крім батьків, і родичі (бабуся, дідусь, тітка, дядько, повнолітній брат чи сестра), в яких

перебуває дитина або законний представник.

Приклад:

Переміщена родина складається із 3 осіб – старшої сестри 25 років, яка має дитину, віком пів року та молодшої сестри, віком 12 років.

Старша сестра подає заяву тричі.

Перша заява подається від себе.

Друга заява подається від своєї дитини.

Третя заява подається від молодшої сестри, віком 12 років.

Наступний крок – необхідно подати заяву на отримання допомоги на проживання.

Для отримання допомоги внутрішньо переміщена особа заповнює заяву, яка формується засобами Єдиного державного веб-порталу електронних послуг, зокрема з використанням мобільного додатка Порталу Дія.

«До кінця тижня необхідні зміни будуть внесені до програмного забезпечення, також за цей час налагодимо диференціацію розмірів виплати в залежності від категорії особи, яка звертається. Отже, вже з початку наступного тижня можна звертатися з заявами на отримання допомоги», - інформує Марина Лазебна.

«Зараз ми очікуємо, що за наданням допомоги на проживання звернуться близько 2 мільйонів людей, які були змушені покинути свої домівки через активні бойові дії. Це мами з дітьми, літні люди, люди з інвалідністю, які мають при собі одну валізу речей. Їм потрібна всебічна допомога.

Тому ми запропонували, а Уряд погодився з нашою пропозицією в своєму рішенні, щоб розмір отриманої допомоги на проживання не враховувався при обчисленні сукупного доходу сім'ї при наданні всіх інших видів соціальних допомог, які надаються з урахуванням доходу.

Тому я прошу всіх, хто переїхав з небезпечних населених місць, та потребує допомоги, реєструватися як внутрішньо переміщені особи і звертатися за допомогою.

Також я прошу тих, кому допомога не потрібна, хто не втрапив роботу і може забезпечувати себе самостійно на новому місці, поступати згідно з тим, що Вам підказує совість», - наголосила Марина Лазебна.

Микола ГУТ,
начальник відділу соціального захисту населення Турківської міської ради.

УВ'ЯЗНЕННЯ НА 10 РОКІВ:

у Верховній Раді хочуть карати тих, хто незаконно покинув Україну

Деяким військовозобов'язаним чоловікам, попрі воєнний стан, вдалося незаконно виїхати з України. А тому депутати пропонують карати таких "розумників".

З початком воєнного стану військовозобов'язаним чоловікам та тим, хто підлягає мобілізації, було заборонено покидати територію України. Декому вдалося порушити закон, за що згодом може понести серйозну відповідальність.

Проект змін до Кримінального кодексу вже внесено на розгляд Верховної Ради. За незаконний перетин державного кордону у воєнний час депутати пропонують карати позбавленням волі на строк від 5 до 10 років з конфіскацією майна або без неї.

Посадовців та прикордонників, які сприяли злочину, пропонують передбачити покарання у вигляді позбавлення волі на строк від 7 до 12 років з конфіскацією або без.

Також у проекті прописане звільнення від відповідальності тих осіб, які незаконно виїхали з України, але повернулися впродовж 10 днів з моменту вступу закону у дію.

ШІСТЬ ГРАНАТ ТА НАБОЇ ВИЛУЧИЛИ У ЖИТЕЛЯ КИЄВА

За процесуального керівництва Турківського відділу Самбірської окружної прокуратури СВ Самбірського РВП ГУ НП у Львівській області 27.02.2022 повідомлено про підозру 43-річному жителю м. Києва, якого підозрюють у незаконному поводженні зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами (ч.1 ст.263 Кримінального Кодексу України).

Досудовим розслідуванням встановлено, що підозрюваний переносив без передбаченого законом дозволу 6 гранат, патрони до автомата Калашникова, калібром 5,45 мм та 7,62 мм, патрони до пістолета, калібром 9 мм.

28.02.2022 слідчим суддею Самбірського міськрайонного суду застосовано щодо підозрюваного запобіжний захід у вигляді тримання під вартою на строк 60 днів з можливістю внесення застави у розмірі 40 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а саме 99240,00 гривень, яку підозрюваним сплачено.

Окрім цього, порушником добровільно перерахував у користь Збройних Сил України 50 тис. грн.

Суд підтримав обґрунтовану позицію прокурора, визнав обвинуваченого винним та призначив йому покарання – 3 роки позбавлення волі, на підставі ст.75 КК України звільнив останнього від відбування покарання з випробуванням, а також конфіскував в дохід держави бойові припаси та вибухові пристрої.

Володимир КРИЧКІВСЬКИЙ,
прокурор Турківського відділу Самбірської окружної прокуратури.

ДЕВ'ЯТЬ РОКІВ В'ЯЗНИЦІ ЗА ВБИВСТВО ОДНОСЕЛЬЧАНІНА

Турківським відділом Самбірської окружної прокуратури забезпечено підтримання публічного обвинувачення в суді та доведено вину 35-річного жителя смт. Бориня Самбірського району, якого засуджено за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 115 КК України. Останній 20 вересня 2021 року, перебуваючи у житловому будинку, наніс своєму 49-річному знайомому численні удари руками та ногами в життєво важливі органи. Від отриманих тілесних ушкоджень потерпілий помер на місці події.

За результатами судового розгляду, 16.03.2022 Турківським районним судом чоловіка засуджено до покарання у виді позбавлення волі на строк 9 років.

Іван ГУЧОК,
начальник Турківського відділу Самбірської окружної прокуратури Львівської області.

Втрачене свідоцтво про базову загальну середню освіту – ВК №001951, видане 1996 р. Турківською основною школою на ім'я Галини Василівни Копитчак, вважати недійсним.

Потрібні охоронники(чоловіки,жінки). Тел: 050-341-455, 067-541-62-24.

НАСТАНЕ СУД. ЗАГОВОРЯТЬ...

Постійне гавання Путіна і його блазнів, обзиваючи нас нацистами, а його найманці – провокатори за будь-якої нагоди креслять свастику, спонукає знову згадати події Другої світової війни, в якій два скажені монстри, намагаючись перехитрити, прислати, обдурити один одного, жертвуючи поневоленими народами, боролися за розширення меж своїх кривавих імперій. В одного на штандартах була свастика, в іншого – червона п'ятикутна зірка з серпом і молотом.

Отже, свастика. Коріння цього символу сягає в прадавні часи. В перекладі з прамови-санскриту, свастика – емблема щастя. Символ зламаного хреста. А йде ще від апостола Хоми: на ньому зламали (замучили) Сина Божого Христа. В екзотичній Сирії на будинках донині збереглися стародавні ієрогліфи, знаки, серед яких можна побачити і свастику. Культурним знаком була вона і в древній Індії. Цей символ досі збережено у наших писанках як ознака сонця, життя, пробудження. Тож хіба винен цей предковичий символ щастя-долі, що його використала гітлерівська Німеччина?

До речі, до війни у гітлерівців свастика була повернута в лівий бік, а з початком війни її «розвернули» дзеркально. І зробили це після експедиції на Тибет науковців Третього Рейху. Що там німці шукали і що знайшли – досі загадка.

За скоєні воєнні злочини нацистська Німеччина відповіла. Та дивним і досі видається те, чому на Нюрнберзькому процесі німцям не давали слова. А поради вразили всіх своїм лицемірством. Та переможців не судять. Але якби заговорили гітлерівці, то процес, очевидно, мав би продовження. Бо була ця перемога пірровою.

То ж який символ мала держава-переможниця? П'ятикутна зірка із серпом та молотом. Кожен школяр напам'ятає мав знати, що зірка – це символ єдності п'ятьох континентів, а серп і молот – нерозривний зв'язок селянки і робітника, пізніше – колгоспниці і робітника. Тож хіба вина цих символів, що під їх покровительством більшовики здійснювали свої наймерзенніші і найкривавіші злочини?

Не нацисти були авторами концентраційних таборів, а їх створив «именем революції» більшовик Ленін у 1918 році. Це був той рік, коли московський кат посунув неоголошеною війною на нашу молоду Українську Народну Республіку. Це кати «с красними звездочками на фуражках» пошматували дітей України під Крутами. Це тоді, за наказом нелюда Муравйова, було розстріляно близько 5 тисяч киян. Не забуде наша історія і Базар, де більшовиками було розстріляно 359 полонених бійців УНР, які відмовилися перейти на службу до Червоної Армії. Не забудуться жертви більшовицького терору в Биківні і Дем'яновому Лазу, де бульдозерами зарівняли землю, щоб замести сліди своїх кривавих дій. Ніколи не зітреться з пам'яті покоління 1111 імен поетів, художників-митців України, яких розстріляв людожер капітан Матвеев. А де ж поділися українські сиві співуни? Наприкінці 1932 року їх було скликано з усієї України до Харкова – і зчезли вони безслідно, навично замовкли українські бандури в одну мить, яку поет Віктор Радфальський називає Чорною Таїною.

Енкаведисти спільно покидали Львів перед приходом німців, залишивши гори закатованих трупів, а в підземних камерах тюрми на вул. Лонцького – живцем замуrowані люди, що загинули від нестачі повітря. «Трупи в камерах нагадували повні коробки покручених сірників», – пише відомий журналіст, публіцист й поет, дрогобичанин Роман Пастух.

Таку ж катівню енкаведисти мали і в Дрогобичі на вул. Стрийській. За радянської влади тут було розміщено один із факультетів педагогічного інституту ім. І. Франка. Тут навчалася молодь; веселилися, співали, танцювали. Раділи життю і ніхто не знав, що стіни споруди просякнуті кров'ю тисяч невинних людей, а в підвалах замуrowано останки синів і доньок Галичини. Кати не щадили навіть вагітних жінок. І тільки 1990 р. світ дізнався правду про моторошні дії «краснозвездочних освободителів».

До якого духовного падіння треба дійти, щоб вдатися до такої ганебної брехні. Коли

червона армія увійшла в Польщу, то Сталін переконував поляків, що то не окупація. Він навіть переформував армію. Офіцери і солдати, переодягнуті в польську форму, вигадували легенди про польське походження. Варшав'яни їх вітали, щасливі, радісні, бо хто ж міг знати, що насправді вулицями їхнього міста йдуть переодягнуті червоноармійці.

А де ж поділися кілька тисяч польських офіцерів, котрих було кинуто за ґрати 1939 року? Мов розчинилися. А доля польських лідерів 1945 року? Їх запросили на обід, а завезли в Луб'янську тюрму.

У січні 1944 року було оголошено про «злочин» нацистів у Катинському лісі під Смоленськом, звісно на основі «підтверджуючих документів». І вірили ми цій ганебній брехні. І тільки 1990 року з мороку облудної советської історії виплила правда. В 1943 році німці виявили в Катинському лісі нестерпний трупний сморід. Почали розкопувати і на глибині одного метра, а то й менше, виявили замордованих польських офіцерів і близько 20 тисяч людей, про долю якого не було відомо з 1940 року. Стали виготовляти фальшиві листи та інші документи, підкладаючи їх у ще не зотлілі одяг закатованих, буцімто це зробили німці. Та живих свідків, котрі бачили, як червона армія здійснювала цю криваву оргію, було багато. Страх змусив людей мовчати. Під погрозою розстрілу лісничий Кісельов підписався, що бачив, як це «робили німці».

А ця страшна подія сталася 1949 року: 2000 ленинградських чиновників було розстріляно НКВД за наказом самого Сталіна. В цей день «широка страна» святкувала його 70-річчя.

Та повернемося до нашого краю. Тут енкаведистському розгулу не було меж. У червні 1941 р., коли червона армія відступила на схід, органи НКВД західних областей України влаштували в переповнених безвинними людьми тюрмах криваві розстріли. У в'язницях Львівської області розстріляли 2464 в'язнів, Дрогобицької – 1101, Станіславської – 1000, в Луцьку – 2000, Перемишлі – 267, Дубно – 260, Умані – 757 в'язнів Чортківської тюрми, в Чернівцях – 222. Тернопіль, Заліщики, Кременець, Стрий, Самбір, Бориня... Всього не перелічити. Та й цифри ці далеко не точні, бо кати вміло замаскували місця своїх кривавих злочинів. А скільки людей незаконно знищено конвоєм в дорозі до місць каторги. А скільки їх померло на шляху до Мордови, Пермі, Воркути, Інти, на Магадан, Соловки!.. Такого історія не пам'ятає, навіть в найтяжчі часи для України. За підрахунками князя Лева, зробленими 1286 року за 46 років татаро-монгольського іґа, в Галичині було 12, 5 тисяч жертв. За один рік більшовицького терору (з осені 1939 р. до осені 1940 р.) жертви в тій же Галичині становили 1 мільйон 700 тисяч 390 осіб!

До яких тільки кривавих кроків не вдавалася червонозоряна м'ясорубка війни! Знаючи, що німці не церемоняться з полоненим членом партії, було віддано наказ 1941 р. Без будь-яких формальностей приймати в комуністи. Отже, потрапити до німецького полону члену партії не випадає, тож і буде він битися до останку.

Під гарматний вогонь того ж 41-го було послано сотні тисяч незброєних політичних в'язнів, підганяючи їх загонами енкаведистів.

А скільки життів зжер наказ Сталіна 42-го «Ни шагу назад!» А куди «назад», коли за солдатами йшли оті ж «заградотряды» енкаведистів. Це не вимисел, а жорстока правда того часу, збережена в архівних матеріалах та в живій історії мужніх синів багатьох народів, без яких більшовицька Росія не виграла б у війни.

Людське життя ніхто не цінував. Солдати гинули, гинули навіть тоді, коли можна було уникнути великих жертв.

Грудень 1941 р. Місто Севастополь понад місяць в облозі, а з нього вивозять зброю. Чому? Адже місто потребувало боеприпасів. Потім під вогнем німців знову ввозять в місто.

23 жовтня 1941 р. м. Сталіно (Донецьк). Розстріляно своїми ж червонозоряними мирних жителів, учнів ФЗУ (фабрично-заводські училища), поранених солдатів. На Рудченковому полі німці роздали вижившим людям лопати, щоб ті розкопали місця страшного злочину, здійсненого радянською армією. Розкопали, побачили, що жертви були зі своїми речами, тобто хотіли евакуюватись. Чому їм не дали врятуватись?

Одеса 1941 р. Зумисне знищено всіх поранених червоноармійців. Їх вантажать до санітарних машин і везуть. Енкаведисти і водії на ходу вискакують, а машини на швидкості – у воду. Гинуть люди, щезає техніка. Чому?

Дніпрогес. Радянська історія нас годувала брехнею, що станцію підірвали німці, а насправді було далеко не так. В серпні 1941 р. під грифом «совершенно секретно» було замінено Дніпрогес. Станцію було підірвано і величезний потік води змив піхотний кавалерійський корпус війська, що відступав, тьму біженців, поранених солдатів. Люди, будинки, човни, худоба – все пішло під воду. Рятувати людей було нікому. А німці ввійшли в Запоріжжя аж через два місяці. За цей час спокійно можна було евакуювати цивільне населення, вивести війська і поранених. То ж чому не зробили цього?

27 шопень у сєкєлях Севастополя. У війну сюди завезли 500 вагонів боеприпасів. Щоб вони не дісталися німцям, був наказ їх зірвати. Людей ніхто не думав рятувати. 30 червня 1942 року, о 2 год. 30 хв. пролунав потужний вибух і все злетіло в повітря. У радіусі 2 км вилетіли шибки, дві з половиною тисячі людей загинуло. Фактично здали Севастополь. Хто ще міг врятуватись, виходили і німці нічого їм не чинили. Гітлерівці були приголомшені побаченням. Хтось то повинен відповісти на запитання: «Чому?»

Потоплення теплохода «Вірменія», на якому були тяжкопоранені солдати. Чорноморське командування наказало зупинитися біля Балаклави. Енкаведисти вантажили якісь ящики. Далі – новий наказ: зайти в порт Ялти, щоб взяти парткерівництво і їх сім'ї. Теплохід був заповнений тисячами людей (цієї менше 10 тисяч). Ще одне чому? Чому з Севастополя забрали весь медперсонал, адже він так потрібен був місту. Відповіді немає і досі. Чому теплохід, що переправляв тяжкопоранених, був оснащений артилерією? Це ж суперечило міжнародному статусу. Тому його і обстріляли німецькі літаки. Якби теплохід не відхилили від курсу і не було би на ньому артилерії, то люди вижили би. Чудом врятувалося лише вісім осіб.

Чому у надзвичайній таємниці трималося про втечу військового командування із блокадного Севастополя? Місто було добре укріплене, але... Літак забрав командування, а війська (поранені також) залишилися. Не солдати залишили місто, а їх там залишили на вірну смерть. Обороняли місто, доки могли, доки не закінчилися боеприпаси, ліки, харчі, вода. Та героями цієї кривавої битви стали командири-втікачі (Октябрській, Петров та інші). Справжні герої-захисники, котрі вижили, потрапили в радянські каторжні табори.

А неминуча загибель десантників? Чому? У вересні 1943 року в тил німців 400 літаків за дві ночі мали скинути десант. Німці бачили сигнальні вогні для посадки літаків і тоді розклали їх повсюди. Десант мав висадитись на правому березі Дніпра, а висадився скрізь, де були вогні, внаслідок чого частина погинула, а частина легко потрапила до рук німців. Десять тисяч десантників – відібраних солдатів було послано на смерть. Вони загинули внаслідок неправильно спланованої операції. Хто ж цінував людське життя? Німці захоплювалися майстерністю червоноармійців-десантників, але були приголом-

шені бездарністю радянського командування.

Така ж доля спіткала і Керченську десантну операцію. Десант висаджували вночі, щоб захопити Керченський півострів. Радіозв'язку десантники не мали. Був сильний шторм (6-7 березня). Люди тонули, баржі перекидалися, а ті, кому вдалося переправитися на берег, потрапляли під обстріл своїх же. Всі висоти були зайняті німцями. У невинно виснажливих умовах билися десантники. Гинули під артобстрілами своїх, тонули, вступали в бій з німцями. Загибель тисяч десантників знову показала, що ніхто не цінував солдата і героїзм його був марним. На допомогу десантникам мали вилетіти літаки, але їх не було...

Ніхто не фільтрував цю криваву бійню, тому хроніка (як і інші про війну), яку нам показували – штучна, надумана, знята вже після війни, так, як було вигідно радянській історії.

У всій війні не було, мабуть, нічого страшнішого, ніж найбільша танкова битва під Дубном. Приблизно 4 тисячі танків зійшлися в тому кривавому боїці. Переваги червоної армії були великі, перемога німців була неможливою. То чому ж танками заволоділи німці?

У радянських танках був відсутній зв'язок, а командування розгубилося, не знаючи, що робити з такою кількістю техніки. Кожен віддавав наказ по-своєму. В танках закінчувалося паливо, а постачати його ніхто і не думав. Екіпажі покидають танки.

Десятиліттями нас вели блудним шляхом брехливої радянської історії. І ми вірили їй і йшли наосліп, дозволяючи себе ошукувати.

Вперше в світовій воєнній історії зустрічаємо факт, що своя ж армія замінює будинки з їх мешканцями. Так сталося з нашим золотим Києвом. Радянська історія приписувала це німцям. Один за одним вибухали будинки, мости. Гинули люди. Енкаведисти знали, що все місто замінюване і тому впевнено говорили його мешканцям, що коли прийдуть німці, то з Києва не залишиться каменя на камені. Звісно ж, вина впаде на німців. В підвали будинків носили вибухівку, а людям говорили, що це архіви. Перед відступом червоної армії Київ став вибухати. Скажіть, будь ласка, навіщо ж було німцям знищувати місто, якщо вони збиралися тут жити? Навпаки, коли німці побачили Київ у пожежах, то стали гасити водою з Дніпра, але шланги були перерізані. Понад 900 будівель з їх мешканцями було знищено червонозоряною армією. Один тільки університет ім. Т. Шевченка справді постраждав від німецького снаряда.

Чому на загибель було послано бійців кийського укріпзагону? Вони не мали зв'язку (йому його не дали), не мали права відступати. Мали бути в доті, поки є боеприпаси, а німці, цінуючи життя кожного свого солдата, обійшли червоноармійців і стали просуватися далі.

А кривава операція з «визволення» Києва в кінці вересня 1043 року. В районі Бугри-на переправляють солдатів, але вони попадають під шквальний вогонь німців, бо місцевість була відкритою, добре просвічувалася. Загиблих червоноармійців було стільки, що загатили річку. Ніхто і не думав рятувати поранених і хоронити загиблих. То ж хіба не навмисно було послано солдатів на вірну смерть?

І всі недолугі криваві свавілля чинив більшовицький окупант на нашій українській землі. А скільки їх ще утаємничено!

Такі жорстокі «театри» воєнних дій були чи не повсюдно...

Доля 26-ї армії. Її потім перейменували: Друга ударна армія. Попадає в оточення. Немає боеприпасів, амуніції, продуктів. Об'їцяють все дати «по воздуху», але в повітрі тільки німецькі літаки. Знеможени бійці їли тухлу конину, і то рідко. А у генерала Власова – котлети, яйця, масло і спеціально для нього тримають корову. Сто тисяч солдатів (у деяких джерелах – 150 тис.) загинуло. Німці чудувалися цьому страшному людському видовищу. Охлялі від голоду червоноармійці з «ура!» йшли на німецькі батареї. Їх життя нічого не вартувало. Рятувалися поодинокі. Долиною смерті назвали потім прохід М'ясного Бору.

У тяжких умовах билися і солдати 39-ї армії. Билися до останнього. Не було боеприпасів, йшли сильні дощі, дороги – суцільна багнюка. За командуючим присилають літак і він залишає свою армію наодинці зі смертю. 39-у армію було вщент розбито.

Було оточено і знищено гітлерівцями майже весь південно-західний фронт. Командування не змогло організувати вмілий відступ.

(Закінчення на 4 стор.)

НАСТАНЕ СУД. ЗАГОВОРЯТЬ...

(Закінчення.
Початок на 3 стор.)

Німці були шоковані з недоумкуватого нападу на Лютівському плацдармі: цілу танкову армію переправляли на другий берег, а тоді назад.

А Ржевська м'ясорубка отой невідомої війни Г. Жукова. 33-я армія попала в оточення. Генералу Сфремову виходити з оточення не велять. Солдати голодні, знеможені падають. За генералом присилають літак, але він залишається з солдатами. Вони прориваються через ріку Угру. Тричі поранений, щоб не потрапити в полон, Сфремов застрелився. Німці з почестями ховають радянського генерала. Було вишикувано дві шеренги солдатів: ряд військовополонених і ряд німецьких. Німецький офіцер звернувся до своїх битися так, як билися солдати Сфремова. 33-я армія загинула. Півтора мільйона синів різних народів, яких кривавими штиками «добровільно», з «власної волі» загнали в ССРСР, загинуло під Ржевом. На одного загублого гітлерівця – троє червоноармійців.

Німці місто не руйнували. Ржев був зруйнований в 1942 р. червоною армією, спихаючи все на гітлерівців. Коли в ньому стояли німці, місто жило. За їжу жінки прали їм білизну. Вишукані німці були подивовані, яку кришталево чисту прасовану білизну їм повертали прачки.

Всі ці жорстоко-криваві дії проводилися під більшовицьким символом – п'ятикутною червоною зіркою із серпом і молотом.

Це дешифрація того, що я переповідаю читачам, добутого правдошукачами з-під грифу «совершенно секретно».

Тридцять років тому першим заглянув туди один з кращих журналістів-політологів світу, заслужений журналіст України Валерій Лепікура. Вперше на українському телебаченні він сміливо заговорив мовою правди про заховані від

світу істинні факти історії в своїй історичній телепрограмі «Акценти». Стали і нам доступними архівні дослідження відомих українських істориків Володимира В'ятровича, Василя Марочкіна, Володимира Сергійчука. Цінний матеріал з-під грифу «совершенно секретно» знаходимо у виданнях письменників Василя Кожелянка та Юрія Краснощока. А чи не щодень черпаємо правду з освітньо-пізнавальної програми «Машина часу» Олега Криштопи. А «Історична правда» дослідника історії України, її палкого патріота Вахтанга Кіпіані! Вони знімають полуду, якою на довгі ліхи часи заволокли наші очі, подаючи нам під вигідним радянській владі кутом зору історичні події чи особи.

Завдяки невтомній праці пошуковців істинної історії і розвінчуються міфи і псевдогерої найкривавішого бойовища, нав'язаного світові двома кровожерами-близнюками. І ще досі нам вперто насаджують, називаючи зумисне винищення народів «великою отечественной войною». Ба й афоризм «переможець не судять» побудований на брехні. Кажуть, що це Катерина II сказала ці слова, коли Суворова нібито піддали судові за самочинний штурм фортеці Туртукай супроти наказу фельдмаршала Рум'янцева. Але навіть російські збирачі народних висловів заперечують історичну правдоподібність дій Суворова і сказане отою «кворою», що доконала нашу Україну.

Воістину «таке століття – навіть зрячі йдуть наосліп» (Ліна Костенко). Та народна істина каже: «Брехнею світ пройде, та назад не вернеться». А Путін і його цербері горланять, що ми хочемо переписати історію. Знову брешуть, бо ж, за крилатим словом нашого народу, «на злодієві шапка горить». Не переписати, а донести світові правду. А ті, хто скаlichив не одне покоління брехнею, мають стати (і стануть!) перед судом. І не винен той солдатик, котрому на пілоточку почепили символ червоного окупанта. Його у тій загарбницькій війні використали як сировину. Вічна їм

пам'ять, тим мільйонам, що полягли на полях побоїщ, а тим, хто вижив і повернувся з того кривавого пекла – наш великий і належний пошанівок. Бо воєнні злочини здійснювали не емблеми і не солдати, а криваві режисери цієї загдакрової війни.

Двадцять століття спромоглося на ще одну помість нациста і кагебіста, великого любителя «горячих точок», звідки він живиться-упивається людською кров'ю, драконівського виплодка Путіна. Не мати його народила і навіть не вовчиця, бо таку почвару може сотворити тільки щось протиприродне. Цей хитрий стобреха запустив свої диявольські пазури в тіло України, посунув війною на нашу землю і безсоромно крекне: «Нас там нету!» Та не заховається він від Суду Божого і Людського у своїх золотих схронах за пролиту кров дітей України, за кримських татар, для котрих Україна стала рідною, за Небесну Сотню, котрих прицільно, жорстоко вбивали його найманці. Буде Суд, якого, мабуть, і Нюрнберг не бачив, бо Народ, якого століттями били-вбивали, але не зламали, має право на гідне життя.

Безжалюбно категоричний присуд висловив свій час державі-винуватиці страждань України один із предвісників суду історії поет, правозахисник, якого знищила брехлива кадебістська жорстока система, Василь Стус:

**Державо напівсонця, напівтьми,
ти крутишся у гадину, відколи
тобою неспокутий трусить
гріх і докори сумління дух потворять.
Казися над проваллям, балансуй,
усі стежки до себе захарашуй,
а добре знаєш – грішник
усесвітній
світ за очі од себе не втече.
(«Трени М.Г. Чернишевського»).**
**Стефанія МИСЬ,
С. Ясінка.**

15 РОКІВ В'ЯЗНИЦІ Спалювання сухої трави прирівняли до диверсії

З настанням тепла часто доводиться бачити, як люди випалюють суху траву, очерет, чагарники, тощо. Незважаючи на те, що спалювання сухою масою має сезонний характер, із року в рік масштаби пожеж та їх наслідки демонструють жакливу статистику. Через сильні пориви вітру вогонь здатен долати відстань між населеними пунктами швидко та агресивно. Як показав гіркий досвід попередніх років інших областей, цілі села можуть спалахувати всього за кілька годин.

Спалювання сухої рослинності у військовий час прирівнюється до диверсійної роботи. Оскільки ці дії можуть розглядатись, як обмеження видимості для Збройних Сил України та територіальної оборони, а також подання сигналів для армії агресора.

Варто наголосити, що, відповідно до статті 77-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення, за випалювання стерні, луків, пасовищ, ділянок із степовою, водно-болотною рослинністю, або її залишків та опалого листя на землях сільськогосподарського призначення, у смугах відводу автомобільних доріг і залізниць, у парках, інших зелених насадженнях та газонів у населених пунктах без дотримання порядку, встановленого центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища, тягне за собою накладення штрафу на громадян – від 3060 до 6120 грн. і на посадових осіб – від 15300 до 21420 грн. Ті самі дії, вчинені в межах природно-заповідного фонду: на громадян – від 6120 до 12240 грн. і на посадових осіб – від 21420 до 30600 грн.

Відповідно до статті 77 Кодексу, за порушення вимог пожежної безпеки в лісах, тягне за собою накладення штрафу на громадян – від 1530 до 4590 грн. і на посадових осіб – від 4590 до 15300 грн. Знищення або пошкодження лісу внаслідок необережного поводження з вогнем, а також порушення вимог пожежної безпеки в лісах, що призвело до виникнення лісової пожежі або поширення її на значній площі, тягне за собою накладення штрафу на громадян від 4590 до 15300 грн. і на посадових осіб – від 10710 до 30600 грн.

Наголошуємо на тому, що 3 березня 2022 р. внесено зміни до Кримінального кодексу України, які посилюють відповідальність за злочини проти основ національної безпеки в умовах воєнного стану.

Так, у статті 113 «Диверсія» до переліку злочинів, вчинених з метою ослаблення держави або інших дій, спрямованих на знищення людей чи завдання шкоди їхньому здоров'ю, відтепер додано і навмисні підпали, зокрема й сухої рослинності. Відтепер такі дії розцінюються як злочин, за який передбачено покарання у вигляді ув'язнення, строком – від 10 до 15 років або довічне ув'язнення з конфіскацією майна.

Отже, усім бажаючим спалювати сухостій пропонуємо зважити на міру відповідальності та забути про таку практику. Для виявлення паліїв створено спеціальну мобільну групу, до якої увійшли представники Турківської міської ради, поліції та ДНС.

Руслан СЛИВАР,
головний спеціаліст відділу спорту, молоді, оборонної, мобілізаційної роботи, цивільного захисту та взаємодії з правоохоронними органами Турківської міської ради.

СПІВЧУВАЄМО

Колектив Явірського ЗСО I-III ступенів сумує з приводу смерті колишньої вчительки української мови та літератури Неоніли Трохимівни **Мартич** і висловлює щире співчуття вчителю початкових класів Надії Михайлівні **Іванюк** з приводу тяжкої втрати – смерті бабусі.

ЛЕГКОВИК ВЛЕТІВ У ФУРУ. ВОДІЙ ЗАГИНУВ

Дорожньо-транспортна пригода сталася вчора, 31 березня, близько 11.15 год., на вулиці Зарічній у місті Турка, на автодорозі Львів-Самбір-Ужгород. Як попередньо встановили правоохоронці, водій автомобіля «Орел Сомбо», 54-річний житель міста Херсон (кажуть, уродженець с. Шандровець), не впорався з керуванням та вїхав на зустрічну смугу, де скоїв зіткнення з вантажівкою «Volvo», якою керував 39-річний житель Івано-Франківської області.

Від травм, отриманих внаслідок ДТП, водій легковика помер на місці події. Ще четверо пасажирів «Опеля» – дві жінки, віком 32 та 52 роки, а також двоє хлопців, віком 8 та 13 років – усі мешканці Херсона – отримали тілесні ушкодження різних ступенів важкості та були госпіталізовані до Турківської ЦМЛ.

«БОЙКІВЩИНА»

Реєстраційне свідоцтво ЛВ №1306/560-р
видано 27 грудня 2018 року.

Часопис виходить раз на тиждень.

Тираж 2023 Індекс 68486

Редактор **Василь ВАСИЛЬКІВ**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
82500, м. Турка, вул. Міцкевича, 14

ТЕЛЕФОНИ РЕДАКЦІЇ:
3-21-27

+38-099-094-37-96 (Viber)

Висловлені авторами думки можуть не співпадати з позицією редакції. За точність викладення фактів відповідає автор (рекламодавець).

E-MAIL: boykivshchina@ukr.net

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: boykivshchina.info

Часопис набрано та зверстано у видавничому відділі редакції «Бойківщини». Віддруковано у ТЗОВ «Видавничий дім «Молода Галичина». Адреса: м. Львів, вул. Стрийська, 48.

Комп'ютерна верстка – Костянтин МАЛЕТИЧ.

R – матеріали рекламного характеру.

Усі публікації захищені Законом України «Про авторське право і суміжні права». Передрук чи розповсюдження публікацій – тільки з письмової згоди автора.